

[Stensballe.]

skaffelserne fremskyndet, og i Virkeligheden er det, der sker, i store Træk dette; at der, saaledes som Lovforslaget nu er formuleret, bliver stillet 10 Mill. Kr. til Raadighed i indtil 5 Aar til Opfyldelsen af denne Opgave.

Jeg maa dog straks udtale min Betænkelighed ved det Resultat, som Ministeren her er kommet til. Jeg er af den Opfattelse, at saaledes som Forholdene har udviklet sig, er den Hær, der fremgaar af det foreliggende Lovforslag, ikke tilstrækkelig til at løse de Opgaver, som ogsaa Ministeren har opstillet for Forsvaret. Jeg kan derimod give min fulde Tilslutning med Hensyn til Organisationen og den tekniske Opbygning af Hæren. Denne bliver nu moderne udstyret som en god Fortsættelse og Videreførelse af den Indsats, som Sagskundskaben gjorde i 1932 — det var den, der skabte selve Ordningen, Rigsdagen bevilgede Pengene dertil, men vi kunde ikke faa flere Penge til Raadighed dengang; det lider Ordningen under den Dag i Dag, og derfor søges den nu forbedret og videreført. Det forekommer mig imidlertid, at saadan som Forholdene ude omkring har formet sig, er det ikke gjort med at stille 10 Mill. Kr. til Raadighed, naar der samtidig sker Forringelser inden for Hæren. Og saadanne Forringelser mener jeg er sket i hvert Fald paa 3 Punkter: for det første ved Nedlægelsen af et Regiment — jeg ser nok, at der til Erstatning derfor skal oprettes nogle Cyklistbatailloner, men jeg mener ikke, at denne Ombytning er forsvarlig —, for det andet ved en Nedsættelse af Uddannelses-tiden for de menige og for det tredje ved en Nedsættelse af Garnisonstroppernes Antal. Det vil altsaa sige, at den Hær, som allerede i 1932, set med ædruelige Øjne, maatte siges at være for lille, og navnlig for lille, hvis Udviklingen i Europa skulde gaa i modsat Retning af det, man dengang ventede og haabede, foreslaar den højtærede Minister nu yderligere formindsket, og jeg kan ikke indse, at de Formindskelser, der foreslaas, opvejes ved den noget større Indkaldelse til Fodfolket. En saa lille Hær, og navnlig en saa lille Hær paa det jysk-fynske Omraade, maa efter min Opfattelse forringe Møjligheden for Afvisning af andre Neutralitetskrænkelser end de rent tilfældige og lette Vilkaarene for den eventuelle Udnyttelse af vort Territorium af krigsførende Magter, som Ministeren rigtigt har erkendt, at vi maa søge at undgaa baade af nationale og internationale Grunde. Efter min Opfattelse maa vi have en Hær, der sammen med vort øvrige Forsvarsberedskab er stor nok til,

at et Angreb bliver forbundet med Risiko, og at det kræver betydelige Kampmidler fra de krigsførendes Side i Tilfælde af et stort europæisk Opgør, saa at vi ogsaa i nogen Udstrækning kan være forsikret mod Neutralitetskrænkelser af videregaaende Art end de rent tilfældige.

Vi mener, at Regimenternes Antal maa forøges, og mit Parti har derfor i Folketinget ført Forhandlinger om at sætte Antallet op fra 7 til 9 med dertil hørende to Artilleriafdelinger, beregnet til en efter vor Mening nødvendig Forstærkning af Jylland—Fyns Neutralitetsforsvar. Men videre mener vi, ikke mindst under Hensyn til den Nedsættelse af Tjenestetiden, som Ministeren foreslaar, og hvorefter Soldaterne gerne skulde kunne anvende hele deres Tjenestetid til Uddannelse i krigsmæssige Øjemed, hvilket medfører, at de maa have Lettelser i Kaserne- og Vagt-tjenesten, at der er Brug for Garnisonstropper i samme Omfang som nu; vi finder, at Ministeren er gaaet for vidt ved Nedsættelsen af Garnisonstroppernes Antal, idet der herved paaføres Regimenterne Landet over en betydelig Svækkelse.

Vi mener altsaa ikke, at 1932-Ordningen gennem de Forslag, som Ministeren har stillet, kan siges at blive ført à jour for Feltthærens Vedkommende under Hensyn til de nuværende Forhold i Europa, hvis der ikke sker de Ændringer, som jeg her har paapeget.

Jeg ønsker at omtale ogsaa et andet Forhold vedrørende 1932-Ordningen. Dels under Hensyn til de Forhandlinger, der førtes paa Afrustningskonferencen i Foraaret 1932, dels fordi Forholdene ikke var helt afklarede angaaende, hvorledes man kunde opbygge et Luftforsvar, i Særdeleshed for København, lod man Luftspørgsmaalet være helt upaaagtet. Forhandlingerne paa Afrustningskonferencen har desværre ikke ført til noget positivt Resultat. Vi staar fremdeles i en lige saa farlig Situation som tidligere i Tilfælde af en europæisk Krig. Vi har her i Landet faaet gennemført en Lov om civilt Luftværn, og Landet over er der ydet stor Tilslutning dertil; efter hvad jeg har erfaret, er ikke mindst Befolkningen i København interesseret deri. Det forekommer mig imidlertid ikke, at Ministeren nu foreslaar nogen virkelig militær Beskyttelse af Befolkningen; men noget saadant maa der til, hvis der skal være synderlig Mening i at organisere det civile Luftværn. Jeg tror ikke, at det kan gøre den Nytté, som det skulde, hvis der ikke staar militære Forholdsregler bag til Støtte under et eventuelt Bombarde-